

топлия си джхъ съгрѣвали помръзналитѣ му членове. Зато плено добре отъ своитѣ вѣрни другари, момчето заспало съ надежда, че на другия день бурята ще утихне и то ще стигне здраво въ селото. Но, уви! и на следния день виелицата свирепствувала съ сжщата сила... Що оставало да прави нещастното момче? То било обречено на смъртъ, живо заровено въ сламения гробъ. Горчиво плакало то за родителитѣ си и мислено се пренасяло въ родната си кжща, въ която е така топло и приятно!... Настанала и втората мжчителна нощъ. Овцитѣ пакъ налѣгали около своето овчарче и го затоплили. А то не знаело какъ да имъ се отблагодари: милвало ги, цѣлувало ги и разговаряло съ тѣхъ.

Тази нощъ Григорчо прекаралъ още по-неспокойно. Той почти не спалъ. По едно време до ушитѣ му достигналъ камбаненъ звънъ, който събудилъ въ душата му много радостни спомени. А бурята свирепствувала непрекъснато и овчарчето изгубило всѣка надежда за спасение... Настѣпилъ трети день. Ураганътъ малко поутихналъ, но сега нещастното момче не мислѣло и да трѣгне на пжтъ, защото било съвсемъ отслабнало отъ студъ, гладъ и душевни страдания. То едва

можело да подава слама на овцитѣ, а по едно време паднало отъ изтощение... И му се сторило, че се намира въ една стая, дето гори печка, и че нѣкои се грижатъ за него: обличатъ го въ топли, чисти дрехи, поднасятъ му храна... Въ този мигъ то чуло гласъ, който му извикалъ: „Григорчо, стани и намѣри пжтя; тамъ минаватъ хора и тѣ ще те прибератъ!“

Съ голѣми усилия овчарчето се изправило на краката си и трѣгнало да търси пжтя. Снѣжнитѣ прѣспи не му давали свобода да върви. То често падало и съ голѣма мжка отново ставало... Въ сжщото това време изъ полето бродѣлъ бащата на Григорчо. Той търсѣлъ своя изгубенъ синъ, търсѣлъ го цѣли три денонощия. И ето сега той видѣлъ отъ далечъ детето си, затичалъ се къмъ него и, плачейки отъ радостъ, пригърналъ скжпата си рожба. Момчето едва успѣло да извика „татко!“ и паднало въ безсъзнание...

Когато се свѣстилъ, Григорчо видѣлъ, че се намира у дома си, на легло, а край него седѣла майка му. Той боледувалъ нѣколко седмици, а когато оздравѣлъ разказвалъ на своитѣ другари, какъ милостивиятъ Богъ го спасилъ по чудесенъ начинъ отъ явна смъртъ.

Свещ. Н. п. Константиновъ